

De kleine Veroveraar

Lucas de Jong

DE KLEINE VEROVERAAR

© Auteur: Lucas de Jong
2025

Grafisch ontwerp cover:
Martien Kooy, mkdesign-it.nl

Dit is een uitgave van:
Uitgeverij de Vrijheid
Uitgeverijdevrijheid.nl

ISBN: 9789083547176
Nur code: 334

Uitgeverijdevrijheid.nl

Verbanning

De lucht in de zaal trilde van verwachting. Hovelingen en edelen hadden zich in een halve cirkel verzameld en stonden klaar voor wat komen zou. Op haar troon zat koningin Elara. Ze droeg een lange, koningsblauwe jurk, bezet met fonkelende diamanten. Op haar gitzwarte haar, dat in een ingewikkelde vlecht was opgestoken, schitterde een zilveren kroon ingelegd met saffieren. Haar gezicht was van een klassieke schoonheid, met hoge jukbeenderen, een rechte neus en volle lippen. Maar het waren haar ogen die de meeste indruk maakten. Lichtblauw, met een strenge, indrukwekkende blik, die niemand bij zijn volle verstand zou durven te negeren.

Ze draaide haar hoofd naar een donkere hoek naast haar troon en knikte. De zaal vulde zich met lichtjes die als vuurvliegjes in de lucht dansten. De bijna gouden kleuren weerkaatsten op de zuilen en verlichtten de gezichten van de toeschouwers. Uit het niets verschenen rozen, paarse en gele tulpen en roze en witte lelies. Ze dansten met de lichtjes alsof ze oude vrienden waren. Alsof dat nog niet bijzonder genoeg was, verschenen er ook feeën, die met hun vleugels fladderden. De aanwezigen staarden met open mond en ogen vol verwondering. Iedereen leek betoverd door dit magische schouwspel. De koningin echter, leek al snel genoeg te hebben van deze betovering. Met een elegant gebaar hief ze haar slanke hand in de lucht: "Dat is genoeg, Felhim."

Uit diezelfde donkere hoek klonk een hoge, zachte stem.

"Zoals u wenst, Majesteit."

Een figuur stapte uit de hoek naar voren. Hij was klein, zoals een kind, met een gebogen rug en kromme benen. Zijn gezicht was lang en driehoekig, met een grijze, pokdalige huid. Zijn uitpuilende ogen, onder borstelige wenkbrauwen, waren groot en bruin en twinkelden voortdurend. Hij had een kromme neus die over zijn brede mond boog, waarachter gele tanden te zien waren.

Wilde plukken rood haar staken onder een puntige hoed vandaan, evenals twee grote, puntige oren, waarop hier en daar kleine roze wratten groeiden. Hoewel zijn uiterlijk grotesk was,

gold dat niet voor zijn kleding. Over zijn schouders hing een lange weelderige zijden mantel in diep paars en nachtblauw, versierd met gouden borduursels die glinsterden als sterren. Hij droeg ook een kanariegroene fluwelen broek die werd opgehouden door een gouden riem. Aan zijn voeten droeg hij paarse schoenen met ingewikkelde patronen. Om zijn nek hing een amulet met een glanzende edelsteen die een zacht licht uitstraalde. Hij hief zijn hand op. Een hand met lange vingers en scherpe nagels. Hij maakte een klein gebaar. Op dat moment verdwenen alle lichten, de verschillende bloemen en de feeën in het niets. Toen werd het stil.

Felhim stond voor de koningin. Er ging een huivering door de ruimte, op slag veranderden de gezichten van de hovelingen en edelen. Verwondering sloeg om in walging, alsof hij een smerig dier was – zoals een rat – dat ze onmiddellijk wilden verwijderen of zelfs doden, zonder na te denken over hoe het voor de rat moest zijn om gehaat te worden.

Hij was er inmiddels aan gewend, maar het irriteerde hem nog steeds. Ook al had hij hen net een uitstekende voorstelling gegeven, een voorstelling waar sommigen in het land alleen maar van konden dromen, het veranderde niets aan hoe ze naar hem keken. Waarom?, dacht hij. Ik ben zo getalenteerd, zo bekend in de wereld van magie, van trucs, van kunst, maar niemand kijkt ooit verder dan mijn uiterlijk.

Hij knielde voor de koningin en boog zijn hoofd. Zijn meesteres keek met vriendelijke hoffelijkheid op hem neer.

“Bedankt voor je optreden, Felhim,” zei ze. “Je magie is nog steeds even wonderbaarlijk. Je blijft nuttig.”

Hij keek op met een dankbare glimlach, maar er was angst in zijn ogen. Het klonk bijna als een dreigement. Alsof hij alleen waardevol was zolang hij zijn werk goed deed en dat als dit ooit zou veranderen, hij zou worden weggegooid als een nutteloos instrument. Bruikbaar zolang het functioneerde, maar waardeloos zodra het versleten was. Die gedachte maakte hem niet alleen bang, maar vervulde hem ook met verdriet. Is dat alles wat ik voor haar ben? Een instrument, niets meer?

Hij boog snel weer zijn hoofd voordat ze de mengeling van angst en verdriet in zijn blik kon opmerken. 'Nee, dank u, Majesteit,' zei hij met een bijna trillende stem. 'Het is een eer om u te blijven dienen.'

Terwijl hij zijn blik op de stenen vloer gericht hield, wisselde de koningin een veelbetekenende blik met een van haar hovelingen. Ze glimlachte koel en richtte haar ogen weer op het gebogen gedrocht voor haar. "Je mag gaan," zei ze.

Felhim draaide zich om, raapte zijn spreukenboeken bij elkaar en liep haastig naar de grote houten deuren. Halverwege aarzelde hij even. Hij wilde haar vragen hoeveel hij voor haar betekende. Hij deed het niet, maar liep zwijgend verder totdat hij de deuren bereikte en de zaal verliet.

Terwijl hij met zijn boeken zeulde, werd Felhim opnieuw aangestaard door de afkerige blikken van bewakers. Hij deed zijn best om oogcontact met ze te vermijden, maar het waren er zo veel. Bij elke bocht leken het er meer te zijn, zodat hij niets anders kon doen dan blik op zijn boeken te richten.

En zelfs dan was hij niet helemaal veilig voor het ongemakkelijke gevoel dat hem bekreep. Af en toe ving hij zacht gemompel op over hoe ondraaglijk zijn aanwezigheid was, of hoorde hij spottend gelach over hoe belachelijk het was hoe die 'kleine kabouter', dit misbaksel, dit gedrocht, liep. Hoewel men dacht dat hij hen niet kon horen, klonken de woorden, het gemurmel, de roddel, alsof ze vlak naast hem stonden. Alsof hij telepathisch opving wat er werd gedacht, gezegd, de energie, de vijandigheid, het liefdeloze.

Er brandde een vlam in zijn borst. Hij wilde zich omdraaien en hen allemaal in varkens veranderen, klaar om diezelfde dag nog geslacht te worden. Hij had visioenen, over hoe hun harnassen verhitten, zodat ze de rest van hun leven met ernstige brandwonden zouden moeten doorbrengen. Maar dan zou hij natuurlijk in de problemen zijn gekomen. De enige persoon in het paleis zijn, die de kunst van de magie beheerst, is niet zo leuk als het lijkt. Zodra er iets vreemds of onaangenaams

gebeurt word je meteen aangewezen als de dader. Als de oogst slecht was of als het regent op een belangrijke dag, dan kreeg hij de schuld. Dus besloot hij ze te negeren en door te lopen.

Uiteindelijk klom hij in een verborgen hoek van het paleis de wenteltrap op en bereikte hij zijn kamer. De deur kraakte vertrouwd toen hij hem achter zich dichtdeed. Hij slaakte een zucht van verlichting. Eindelijk was hij terug in zijn heiligdom, veilig voor al die afkeurende blikken en gefluister. De kamer was klein, nauwelijks groter dan een bezemkast. Hij kon er amper zijn armen in strekken. De muren waren van grijze steen. De vloer was van ebbenhout, dat zelfs onder Felhims kleine voeten kraakte. Op verschillende plaatsen ondersteunden houten balken het verrotte plafond, dat bedekt was met dikke spinnenwebben.

Aan de rechterkant van de kamer stond een klein bronzen bed, bedoeld voor een kind. Aan de linkerkant bevond zich een ronde houten tafel met een fauteuil ernaast. Beide vol sierlijke vormen, die hij zelf met een mes had uitgesneden om ze er aantrekkelijker uit te laten zien. Op de tafel stond een schaal met glanzende appels, met erboven schetsen van bossen, landschappen en open velden.

Het was al zolang geleden dat hij buiten de kasteelmuren was geweest. Dit was zijn enige manier om nog een beetje van de buitenwereld te zien. Maar zijn herinneringen aan deze plaatsen waren zo vaag, de bomen in de bossen waren krom, de landschappen bijna golvend als de zee, en de open velden leken meer op sombere begraafplaatsen dan op prachtige velden waar sommige mensen aten.

In het midden van de kamer stond een bureau met een stoel ervoor, net hoog genoeg zodat hij met zijn hoofd bij de bovenkant van het bureau kon.

Op het bureau stond een kandelaar, waarvan het kaarsvet op het oude hout van het bureau druppelde. Daarboven was een glas-in-loodraam, waarvan de kleuren dof en gedempt waren.

Hij liep naar het bureau en legde zijn boeken met een zucht neer. Hij deed dat voorzichtig. Hij wilde ze niet beschadigen. Ze waren zijn kostbaarste bezittingen. Ze gaven hem niet alleen kennis waarmee hij allerlei wonderen kon verrichten, maar ze hielden hem ook gezelschap. Ze keken hem niet boos aan, fluisterden niet en lachten niet achter zijn rug, en ze waren er altijd als hij hulp nodig had bij het bedenken of combineren van spreuken. Het leek erop dat ze ook zijn gezelschap op prijs stelden, want volgens sommigen vlogen spreukenboeken vaak weg en kwamen ze niet terug als ze hun eigenaar niet mochten.

Hij liep naar het raam en drukte zijn hoofd tegen het gekleurde glas. Niet ver beneden lag de grote markt. Het leek vandaag erg druk, met honderden mensen die hun groenten, vlees of gereedschap kochten. Er waren ook straatmuzikanten met hun instrumenten en goochelaars die hun trucs uitvoerden. Veel kinderen speelden ook tikkertje en renden door de straten en langs de marktkraampjes.

Zelfs achter het glas kon hij niet anders dan het geklets van mensen, het gelach van kinderen en de stemmen van marktkooplui die hun waren aanprezen, horen. Zijn hart deed pijn toen hij dit alles in zich opnam. Het leek allemaal zo levendig. Al was het maar voor even, hij verlangde ernaar om te weten hoe het was om over die markt te lopen, met de mensen te praten en van de muziek te genieten.

Maar hij wist wat er zou gebeuren als hij naar beneden zou gaan; dat had de koningin hem duidelijk gemaakt. Volgens haar was hij een geheim en moest hij voor de mensen verborgen blijven, wat er ook gebeurde. Ze had hem verteld dat hij de massa zou afschrikken als hij zich aan hen zou openbaren. Het was zeker onrechtvaardig, en dat had hij ook altijd gevonden, maar hij gaf er de voorkeur aan te gehoorzamen in plaats van alles te verliezen wat hij nu had.

Een dak boven zijn hoofd, een schoon bed en een doel in zijn leven, als gevolg van het overtreden van de regels.

Net toen hij zich van het raam wilde afwenden, viel zijn blik op een jongen, daar beneden op de markt. Hij zag er mager uit en

droeg oude, vuile lompen. Zo te zien was hij alleen, zonder ouders of toezicht. Felhims hart werd zacht bij het zien van dit tafereel. Niet alleen omdat de jongen alleen was en honger leed, maar ook omdat hij op een kruk leunde.

Hij was kreupel en Felhim vermoedde dat dit de reden was waarom hij in de steek was gelaten door degenen die voor hem hadden moeten zorgen.

Zijn blik gleed naar de schaal met appels en zonder na te denken pakte hij er een, opende het raam een klein stukje en liet de appel naar beneden vallen. De appel viel vlak voor de neus van de jongen en hij raapte hem op. Hij keek verbaasd op, maar Felhim had het raam onmiddellijk gesloten en zich achter de muur teruggetrokken. Hij keek voorzichtig naar beneden, terwijl het kind in de appel beet. Hij glimlachte en voor het eerst die dag voelde hij voldoening, iets van werkelijke vreugde. Hij had iets voor iemand betekend zonder magie te gebruiken, ook al moest hij zich verstoppen. Maar de bekende pijn kwam terug. Hij had iets goeds gedaan en toch moest hij zich verborgen houden.

Met deze pijnlijke gedachte liep hij terug naar zijn bureau en ging zitten. Machteloos boog hij zijn hoofd en snikte bittere tranen. Om zichzelf af te leiden pakte hij papier, inkt en een ganzenveer. Onwillekeurig bewoog zijn hand, in iets, schetsen, misschien een prachtige vallei die hij jaren geleden had doorkruist. De ganzenveer bewoog zich hectisch over het papier. Hij wist niet meer wat hij aan het tekenen was; zelfs voor hem leek het niets voor te stellen. Hij pakte de pot en gooide die door de kamer, waar hij tegen een van de balken in scherven uit elkaar viel. De wereld verdween, de tijd stond stil. Even was alles om hem heen rood.

Allerlei gedachten schoten als muizen door zijn hoofd. Kon ik maar iets doen om verandering teweeg te brengen. Maar wat? Haar betoveren en haar de regels laten veranderen? Nee, dat

zou ik niet doen. Ze is mijn meesteres, mijn koningin, aan wie ik trouw heb gezworen. Ik zou nooit met mezelf kunnen leven als ik tegen haar in zou gaan.

Het enige wat hij kon doen was wachten tot er verandering zou komen. Misschien zou ze op een dag sterven door een zaadje in haar appel, en zou een nieuwe koningin of koning haar plaats innemen. En wie weet, misschien zou die persoon hem vrijlaten en iedereen binnen en buiten het kasteel dwingen om van hem te houden, en dan degenen die dat niet deden bestraffen. Het rood trok langzaam op en verdween.

Ja, dat zou een prachtige dag zijn. Tot die tijd zal ik mijn rol als geheime tovenaars blijven spelen. Hij haalde diep adem en pakte nog een vel papier. Deze keer was zijn hand rustig en stabiel. Hij wist nu wat hem te doen stond.

Terwijl de avondzon lange schaduwen over het paleis wierp, begaf Felhim zich opnieuw met zijn sprekenboeken naar de troonzaal. Zoals altijd was de zaal gevuld met hovelingen en edelen die op de voorstelling wachtten. Opnieuw keerden alle gezichten zich van hem af. De hoon, het venijn, de afkeer, de walging, droop ervan. Sommigen hielden zelfs een doek voor hun neus. Felhim haatte het, maar negeerde het en liep zwijsend naar zijn plaats naast de troon.

Vlak daarna gingen de grote houten deuren open en kwam koningin Elara de zaal binnen, gevolgd door twee dienstmeisjes die de uiteinden van haar blauwe jurk omhoog hielden om te voorkomen dat die ergens achter zou blijven haken.

Iedereen deed een stap opzij en boog terwijl zij naar haar troon liep zonder iemand aan te hoeven kijken.

Hoe zou dat zijn? dacht Felhim. Dat iedereen uit respect voor je buigt, zonder dat je naar hen hoeft te kijken? Macht hebben is iets bijzonders. Diep van binnen verlangde hij ernaar om dat ooit te mogen proeven.

De koningin nam plaats op de troon. Het was muisstil, toen knikte ze naar hem. "Ga je gang," zei ze.